

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Marianny Reiffovej v právnej veci žalobcu: **Mgr. C. Č.**, *zastúpeného advokátom Mgr. R. Š.*, proti žalovanému: **Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v P.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 8. marca 2007, č. SÚ-2007/07974-6/036081, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13. novembra 2007, č. k. 13 S 53/2007-26, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13. novembra 2007, č. k. 13 S 53/2007-26 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia vedúceho služobného úradu, ktorým bolo podľa § 138 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o štátnej službe) v zmysle ustanovenia § 138 ods. 6 zákona o štátnej službe zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené prvostupňové rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v P. č. OSÚ-2007/04200-4/007481 zo dňa 19. januára 2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním žalobcu zo štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca. Z odôvodnenia napadnutého

rozsudku vyplynulo, že krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalovaný dostatočne zistil skutkový stav, vyvodil z neho správny právny názor a vo veci rozhodol v súlade so zákonom.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Namietal, že krajský súd vychádzal pri posudzovaní námietok žaloby z nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ ide o namietané porušenie základných pravidiel správneho konania v súvislosti s doručením oznámenia o začatí správneho konania spolu s rozhodnutím o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Opakovane namietal nesprávny postup pri doručovaní Uznesenia vlády Slovenskej republiky o odvolaní z funkcie riaditeľa ako aj nesprávne posúdenie v žalobe namietaného porušenia zásady dvojinštančnosti správneho konania a tiež nesprávne posúdenie námietky, že rozhodnutiu žalovaného malo v konaní predchádzať rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru. Na odvolacom pojednávaní uviedol, že mal byť odvolaný z funkcie podľa § 43 a nie podľa § 40 zákona o štátnej službe, a tento rozdiel je pre neho významný v súvislosti s vyplatením troch mesačných plátov.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. K veci uviedol, že žalobca v odvolaní uvádza len to, čo je už obsiahnuté v jeho písomných podaniach a vyjadreniach na súde, pričom sa nestotožňuje so záverom prvostupňového súdu s tým, že tento vyvodil po posúdení veci nesprávny právny názor. Mal za to, že prvostupňový súd sa dostatočne oboznámil so skutkovým stavom a prislúchajúcou legislatívou, pričom posúdil všetky námietky žalobcu, v dostatočnom rozsahu ich odôvodnil a záverom vyvodil aj správny právny názor, ktorý má oporu v ustanoveniach zákona, citovaných v napadnutom rozsudku. V závere vyjadrenia uviedol, že sa pridržiava v celom rozsahu svojich písomných podaní a ústnych vyjadrení a svoje rozhodnutie a postup napadnuté v medziach žaloby považuje za zákonné.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 OSP dňa 22. októbra 2008 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým vedúci služobného úradu zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v P. č. OSÚ-2007/04200-4/007481 zo dňa 19. januára 2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním žalobcu zo štátnozamestnaneckého pomeru štátneho zamestnanca. K vydaniu rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru služobným úradom došlo po odvolaní

žalobcu z funkcie riaditeľa ÚPSVaR uznesením vlády SR č. 28/2007 z 10. januára 2007 z dôvodu nezaradenia odvolaného vedúceho úradu na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemal.

V podanom odvolaní žalobca zopakoval námietky žaloby, s ktorými sa krajský súd náležite vypořiadal. Doručenie oznámenia o začatí správneho konania spolu s rozhodnutím o skončení štátnozamestnaneckého pomeru nie je vadou konania pred správnym orgánom, na ktorú by súd musel prihliadnuť v zmysle § 250i ods. 3 OSP. Z časového hľadiska možno správne konanie začať zásadne kedykoľvek a jeho dôsledkom je, že správny orgán je povinný o veci konať a rozhodnúť. Ten, kto urobil kvalifikované podanie, má procesné práva a povinnosti, prerušuje sa plynutie hmotnoprávných lehôt spojených s uplatnením práva (premlčanie, preklúzia) a začína plynúť lehota na rozhodnutie (§ 49 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní – správny poriadok). Jedine z uvedených dôvodov je právne významné určiť okamih, ktorým sa konanie začína. Konanie, ktoré sa začína na podnet správneho orgánu, je začaté dňom, keď správny orgán urobil prvý úkon voči účastníkovi. Za takéto úkon sa považuje okamih, keď účastníkovi bola predpísaným spôsobom (§ 24 až § 26 správneho poriadku) doručená prvá písomnosť (napr. predvolanie) alebo iná písomnosť obsahujúca súčasne upovedomenie o začatí konania. Krajský súd správne v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v priebehu správneho konania žalobca mal dostatok možností vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Keďže žalobca bol odvolaný z funkcie riaditeľa (vedúceho služobného úradu - § 10 zákona o štátnej službe) vládou Slovenskej republiky, a nie z funkcie predstaveného (§ 9 zákona o štátnej službe), nedošlo u neho k zmene štátnozamestnaneckého pomeru. Ani s tvrdením žalobcu, že v konaní pred správnym orgánom došlo k porušeniu zásady dvojinstančnosti, sa Najvyšší súd SR nemohol stotožniť, lebo toto tvrdenie nekorešponduje zákonu o štátnej službe, ktorý v ustanoveniach § 137 a nasl. upravuje postup po podaní odvolania. V tomto súdnom preskúmvacom konaní nie sú relevantné ani námietky žalobcu, týkajúce sa nesprávneho postupu pri doručovaní uznesenia vlády Slovenskej republiky o odvolaní z funkcie riaditeľa, lebo nejde o rozhodnutie, ktoré je predmetom súdneho preskúmvacieho konania.

Keď teda krajský súd dospel k právnej závere, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmvaným rozhodnutím nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2

OSP). Novými tvrdeniami žalobcu, prednesenými na odvolacom pojednávaní, sa odvolací súd v danom štádiu konania nemohol zaoberať (§ 249 ods. 2, § 250b ods. 1 a § 250h ods. 1 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správne orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 22. októbra 2008

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová